

## בצלוקת הסמוכה לשפה

### מגביהי במות המים

בצהרי לילה, חלום: רבוא ילדים גולשים במדרון, גבותיהם מעופפים כצפרים. בלב המהומה נפשי נטלת ממני. הכל פי חם כאצבעות, יודע: בקצה המורד אתה מחכה.

לא אפל דרך קרום האדמה השביר, כי ידיך יאחזו בי. כי אתה המעתיק הרים ממקומם, מגביהי במות המים, בהלקח האש. כי איש לא קפל אותי אל חיקו כמוך, שרצית כל כך הרבה, שקבלת כל כך מעט, שהיית טרף לרוח, מפרש, כתם חשכה.

מחוג אחרון בשעון ילדות שאיש לא ידבר בה עוד, איתות עקש על האפשרות לעמוד מלכת, למדת אותי להתקרב אל המות כמו שמתקרבים אל חיה פצועה: לא מן הערף. כיד.

אני מדמה אותך עכשו רכון על מעקה, מציץ לתוך חיה. מה תזכר?

אין דבר במעוף הזה שאינו גוף, שאינו פחד בהתפכו לכל מקום. תן לי, בלכתך, את מה שהבית נותן בחפציו: עקבות עבר לא נשכח. נחם אותי, אבי, כפי שנחמת.

## בצלקת הסמוכה לשפה

לא הזדקנו יחד. נדדנו כבֶּרֶת דֶּרֶךְ אֶל הָאֲגָמִים הָהֵם, נושאות מִשְׁקָלֵנוּ בְרוּחַ,  
מַעֲלֵינוּ הַלֵּילָה. אֵלֶּה הָיוּ תַּמְרוּרֵינוּ: חֲדָרִים רִיקִים, חֲצֵרוֹת עֲזוּבוֹת  
עַל גְּבוּל הָאֶהְבָּה, אֲצַבְעוֹת גָּסוֹת כְּמֶלֶח.  
וְהַבֵּית רָחֵב, וּפְתָחָיו פְּעוּרִים כְּפִיּוֹת גּוֹזְלִים  
טָרֵם שָׁחַר.

לא הזדקנו יחד. פוֹרְנוּ חֲסִדֵינוּ כְּזֶרַעִים. הַשְׁתַּוְּקָנוּ לְמִנַּת הָאוֹר שָׁלָנוּ  
וְזוֹ לֹא הִגִּיעָה. לָכֵן לָחֲכוּ לְשׁוֹנוֹתֵינוּ תְּדִיר בְּקִלְפַת הָעֵץ,  
בְּצִלְקַת הַסְּמוּכָה לַשֹּׁפָה.

עֲטִינוּ אֲבָנִים כְּרָדִיד לְהַחֵם. גִּשְׁשָׁנוּ בִּידֵים חֲשׂוּפוֹת אַחֵר עֲלָטָה שְׁזָרוּעוֹתֶיהָ פְּשׁוּטוֹת לְפָנִים  
וּפְנִיָּה פָּנִי אִם, וּכְבֶּר הִגַּעְנוּ אֶל הַתְּנוּרָה, אֶל הַלֶּחֶם.  
אֶךְ פָּצַע הַתַּעֲרֵב בְּפִצָּע, גּוֹרֵל בְּגוֹרֵל.  
בְּעֶרֶב הַיּוֹם סָבְבָנוּ כְּמַחוּגֵי צֶל,  
כְּבִינוּ כְּנֵרוֹת.

לא הזדקנו יחד. לִנְצָבִים עַל סֶף חֲקִים מִשְׁלָהֶם.  
הוּא, שֶׁעַת הַלְדוֹת הַשִּׁקְטוֹת, הַמִּיתוֹת  
הַמְּמַתִּינּוֹת לְאוֹת: עוֹדְנוּ צוּחֲקוֹת אִי־שֵׁם, כְּמַמַּת אֶגְרוֹף,  
כְּמַכּוֹת אִשׁ.